

מהו אם כן האיזון? כיצד נוכל להשתמש בשכלנו כדי להשיג שלטון מסוים על הטבע מבלי להפר את האיזון האלוהי של הטבע, אותו איזון שדואג לכך שמינים שונים יוכלו להתקיים זה לצד זה? ייתכן ששנת היובל מציעה לנו תשובה בכיוון זה. הפסוק מספר ויקרא שמצווה על הדרור מתחלק לשניים. החצי השני של הפסוק מתייחס לכך שאנו אמורים לחזור: "אִישׁ אֶל-אֶחָתוֹ וְאִישׁ אֶל-מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשׁוּבוּ". שנת היובל היא הזדמנות לחזור לשורשים, להתקרב למשפחה ולהבין שאנו חולייה בשרשרת ארוכה של דורות. המורשת שלנו איננה הארץ אלא התורה והרוח האנושית. גם אם נדמה לנו שהארץ שייכת לנו ספר ויקרא מזכיר לנו שלא כך הדבר, הארץ שייכת לאלוהים ואנו גרים בה. תפיסה זו מרככת את הקשר לארץ, שיכול להיות לפעמים קשר של דמים, המעמיד את קדושת הארץ מעל קדושת החיים.

שאלות למחשבה: • האם מותר לנו לנצל את כוחנו וחוכמתנו כדי לתמרן את הטבע או האם עלינו לעשות הכל כדי לא להפריע למעגל החיים בטבע? • מה המחיר של חיים ללא טכנולוגיה ושימוש בשכל האנושי על מנת לתמרן את הטבע? • מה אנחנו מאבדים כאשר אנו מנותקים מהטבע? • האם ניתן לייחס לארץ קדושה? יש אנשים רבים שמחשיבים את ארץ ישראל לקדושה ואף מוכנים לשלם בחייהם למענה...

עושים שמיטה: רעיונות ליישם את השמיטה בחיי כל ישראלי

אנו מזמינים אתכם לצאת לטבע, לטייל בו, לנוח בו, להרגיש, לבשל וליצור. עמוס עוז מלמד אותנו שכדי להתחבר לטבע עלינו לגעת בו ולחוש אותו. ארץ ישראל איננה מוזיאון.

אהבת הארץ - נגד שמירת הטבע / עמוס עוז:

"ועכשיו הגיע תורו של וידוי נורא. אני מתנגד לשמירת הטבע. עצם האידיאל של "שמירה" אינו מקובל עליו כמעט בשום תחום מתחומי החיים. לא באנו לעולם כדי לשמור או לשמר איזה דבר: מצוות, מעשי אבות, טבע או מורשת תרבות. יש איזה עיוות בכל מסורת ובכל הלך נפש אשר במרכזו עומד מעשה של שימור". אין אנו יורשיו של מוזיאון, ולא באנו לעולם כדי להסיר בסבלנות את האבק מעל מוצגים או כדי לצחצח את הזנגיות ולהוליך להקות של מבקרים הולכים על בהונותיהם משכיית חמדה לשכיית חמדה. אין אנו קיימים אך ורק כדי לשמר: מסורת אבות או פלאי טבע, זיכרונות ילדות או חפצי קודש. פן יהיו חיינו לחיי פולחן. העולם אינו מוזיאון. גם הטבע אינו מוזיאון. גם התרבות אינה מוזיאון. מותר לגעת! מותר להזיז, לקרב, להרחיק, לשנות ולהטביע את חותמנו אנו. גע באבן, גע בחי, גע בזולת. כיצד לגעת? אם הייתי צריך לסכם זאת על רגל אחת ובמילה אחת, הייתי אומר: באהבה.

איש ואישה באהבתם נוגעים זה בזה ואף משנים זה את זה דרך אהבתם. וכן הורה וילדו. אחים ואחיות. אדם וחברו. אדם ותרבותו, מורשת אבותיו. אדם ובית מגוריו. בתנאי שהנגיעה והשינוי יהיו הדדיים, "דו-סטריים" בעוד אתה משנה את הנפשות הקרובות לך או את סביבתך או את נופך, היה מוכן להינגע ולהשתנות על-ידם. בעוד אתה מעצב את העולם, הנח לעולם לעצב אותך.

ארץ ישראל אינה המוזיאון של אלוהים. שום מקום אינו המוזיאון של אלוהים. שום זולת או חפץ, חי או דומם, אינו חפץ של פולחן. מותר לגעת ומותר לשנות, כל עוד אתה עצמך מוכן להינגע ולהשתנות."

מתכון טבעוני לתבשיל עדשים:
בונים מדורה קטנה ועליה מכינים הכנה למקום נוח להניח סיר.

מצרכים:
כוס עדשים כתומות
בצל
גזר
בטטה
כוס אורז
תבלינים: קארי, קינמון, כורכום, מלח, פלפל

הנחיות:
קוצצים בצל, גזר ובטטה לקוביות קטנות. מחממים מעט שמן בסיר על האש ומטגנים קלות את הירקות. מוסיפים את האורז והעדשים ומכסים 40 כוסות מים. מבשלים ביחד עד שמוכן.

מתכון לבישולי שדה:

מטפונות:
מצרכים ל-5 סועדים

2 עופות שלמים
שמן זית
שום
רוזמרין
דבש לימון

הנחיות:

מדליקים מדורה. כאשר יש גחלים, מזיזים אותם הצידה וחופרים בור מתחת למדורה. מורחים את העופות בשמן, שום, רוזמרין, לימון ודבש ועוטפים אותם היטב בניר כסף (כמה וכמה שכבות). מניחים אותם בבור ומכסים את העופות בגחלים ובמדורה. כעבור שעתיים וחצי העופות מוכנים לאכילה. בינתיים אפשר לנוח, לשחק, לטייל בסביבת המדורה. לקרוא ולפקח על המדורה ולהקפיד על כללי בטיחות באש.

יוצרים שמיטה: מתחברים אל הטבע

שרים שמיטה דרור יקרא \\ מילים: דונש בן לברט לחן: מבוסס עממי תימני

דרור יקרא לבן עם בת
וינצורכם כמו בבת כמו בבת
נעים שמכם ולא יושבת
שבו ונוחו ביום שבת ביום שבת

דרוש נוי ואולמי
ואות ישע עשה עימי
נטע שורק בתוך כרמי
שעה שוועת בני עמי בני עמי

דרך פורה בתוך בצרה
וגם בכל אשר גברה
נתון צרי ועברה
שמע קולי ביום אקרא ביום אקרא

אלוהים תן במדבר הר
הדס, שיטה ברוש תדהר
ולמזהיר ולנוהר
שלומים תן כמי נהר כמי נהר

הפיוט "דרור יקרא" הוא אחד משירי השבת המוכרים ונפוצים בקרב קהילות ישראל. מחבר הפיוט הוא דונש בן לברט, פייטן ומשורר מהמאה העשירית בספרד. שהיה תלמידו של רב סעדיה גאון שעבר מבבל לספרד.

מתוך האתר "הזמנה לפיוט": השיר עצמו עוסק ביום השבת כיום של חופש וגאולה רוחנית לאדם ולעולם. המדרשים השונים ממשילים את עם ישראל לחתן ואת השבת לבת זוג, הכלה. כשם שבני זוג מגנים ושומרים אחד על השני, כך עם ישראל והשבת שומרים זה על זה. השבת גואלת את האדם מן הנטל של שיגרת החיים ומאפשרת לו טעימה קטנה של העולם הבא ושל הגאולה העתידה.

כפי שהשבת גואלת את האדם אחת לשבוע ומאפשרת לו לחיות במרחב הזמן ולא במרחב המקום. כך גם שנת היובל גואלת אותנו אחת לחמישים שנה מהצורך להחזיק את הכל ולשלוט בכל.

את החיבור לטבע לא ניתן ליצור באופן מלאכותי או תיאורטי. צריך לצאת החוצה, לחוות את הטבע, ליהנות בו, לאכול, ליצור, לישון ולבלות זמן איכות. כדאי לקיים פיקניקים, פעילות משפחתית, טיולים, בישולים ויצירה.

פרויקט אמץ יער/ חורשה

פעילות מרגשת היוצרת חיבור וקשר ארוך טווח בין ילדים ובין הטבע הוא פרויקט אמץ חורשה/מעייץ יער וכו'. יוצרים קשר עם החברה להגנת הטבע או רשות הטבע והגנים ומוצאים ביחד איתם מקום המתאים לאימוץ. מביאים את הילדים למבצע ניקיון, הכנת שלטים, פעילות ועוד.

אפשר לעשות שם בישולי שדה ויצירת פסלים סביבתיים. מכריזים שזהו מקום שאומץ ולכן שם מקיימים את הפעילות המשמעותית הקהילתית בחוף וחוזרים לשם.

